

Ezeltje rijden

Op het zomerse strand van Katwijk stonden,
zo gedwee en geduldig als ze maar konden,
negen ezels op een rijtje
te wachten op een karweitje.
Maar het heitje was voor de baas van het spel.
Die verdiende zo'n dag zijn geldje wel.
Dat vonden de ezeltjes heel rechtvaardig,
en voor de kinderen was het wát aardig!
Waarvoor hadden ze anders hun rug,
dan om hummels te dragen heen en terug.

En als er niemand een ritje wil,
dan staan de dieren maar stil en stil
te luisteren naar het geruis van de zee
en knikken en schudden van ja of nee.

Maar opeens flapt die grijze zijn oren neer!
Want daar nadert een vreselijk dikke mijnheer,
met vrouw en kinders, de familie van Dillen.
Ze staan met z'n allen bij de ezels te gillen
en hebben een onbedaarlijke pret,
want pappie heeft Pietjes petje opgezet.
En hij zegt tegen de baas: „Ik wil ezeltje rijden!
Dat kan die langoor toch wel lijden?”
„O jawel, mijnheer — mijn grauwtje
kan wel tegen een douwtje.”

Nu weegt pa van Dillen wel tweehonderd pond,
en dát vindt de grijze een tikkeltje ongezond.
Daarom loert hij naar die familie wat scheel
en denkt: Hèm op mijn rug — dan blijf ik niet heel.
Dát in geen tweehonderd jaren.
De baas moet me daarvoor bewaren.
Want ik ben ook niet van ijzer.
Waarom is die vette vent niet wijzer!

De Van Dilletjes schreeuwen: „Vooruit dan vader!”
En vader van Dillen hobbelt nader,
geeft de ezel een pats en roept: „Ha, die Hans!”
Maar de grijze zegt niets, hij verstaat geen Frans.
Dàn zul je het hebben, het pretje . . .
De baas geeft mijnheer een zetje
en mijnheer roept heldhaftig: „Hoepla!”
Maar meteen balkt de ezel: „Hiah!”
danst met zijn achterbenen in de lucht —
en papa ploft er naast, met een kreun en een zucht.
Mama, die gilt van schrik: „O Ko!”
en de baas, die brult van je Hola-ho!
Maar daar trekt de ezel zich niets van aan.
Hij is er pardoos vandoor gegaan
met al zijn benen in een razende ren,
want hij denkt: Ik maak, dat ik weg ben!
En de andere ezeltjes krijgen van schrik
en de zenuwen ook de hik
en hollen de vluchteling achterna
van je hoempele-hoempele hopsasa
over het strand van Katwijk aan Zee.
De baas en agenten draven maar mee
tussen de tenten en tussen de stoelen
en de kinderen gieren en joelen:
„Hoera! is dát even dol?”
Alle ezeltjes zijn op hol!”

Maar de één voor de ander is toch weer gevangen.
Ze laten verlegen de oren hangen,
en staan op een rijtje gedwee en stil
te wachten op wie ezeltje-rijen wil.
En de grijze denkt: Wat 'n tumult . . .
Allemaal de baas en die dikke mijnheer z'n schuld.

JOH. VAN HULZEN